

Серия:

Тема: Песен на поклонника

Псалом 126

Дата: 11/09/2016г.

**ХРИСТИЯНСКА ЕВАНГЕЛСКА
БАПТИСТКА ЦЪРКВА**

**гр.Варна;
Бул."Сливница 98/100**

1. УВОД-

Псалмите от 120-134 се наричат Псалми на възкачванията.

Какви са тези възкачвания?

Евреите които не са живеели в Ерусалим, са имали задача поне три пъти в годината да се „появят“ в храма в Ерусалим (Изх.23:17 и Втор.16:16). Изключение се прави само за жените, слепите и куците.

По пътя си те са имали т.н. на наш език „стоянки“ или места където са спирали за да починат и да се възстановят. Това са били места където те са възхвалявали Господа за добрините Му и са си напомняли важни житейски истини. Правели са го чрез „Псалмите на възкачванията“.

Това е все едно да тръгнеш на път от Варна за София с автомобил. Естествено че имаш нужда от почивка. Аз обикновено спирам на OMV-то на разклона за Търговище и Плевен. И освен, че пия едно кафе аз благодаря на Бога за безопасното пътуване, след което продължавам напред.

Евреите обаче, не само са благодаряли, а са си припомняли важни духовни истини. Петнадесет Псалма на мъдрост:

Псалом 120 – Господ единствено избавление във време на бедствие.

Псалом 121- Господ е твоя закрила и сигурност.

Паслом 122- Мир за дома Господен

**Псалом 123- Боже спомни си народа
Свой.**

И т.н.

**Псалом 126 е един от тези напомнящи
псалми. Колко е хубаво когато пътуваме да
си спомняме за Божията благодост и милост
към нас.**

**Представете си един вярващ, на който
работата е свързана с пътуване. Той пътува
и често спира за да си почине. И докато си
почива, той/тя използва тези 15 Псалми за да
върща умът си към източника на успеха си-
Бог, да Го хвали и да Му благодари.**

Горещо препоръчвам този Библейски материал на всеки
който пътува. Много е полезно и възстановяващо да намираш
отдых приближавайки се до Словото на Всемогъщия.
Петнадесет Песни на Възкачванията. Петнадесет
възможности за размисъл по време на пътуване.

**Но нека се върнем към 126 Псалм или
седма Песен на възкачванията и да
помислим по-сериозно върху написаното
там.**

2. ИЗЛОЖЕНИЕ-

Можем да разделим тези 6 стиха на три:

1-3ст- Слово на Хвала

4ст- Слово на Молитва

5-6ст- Слово на Обещание

А- Първо:Словото на Хвала към

Господа-1-3ст.

Можем да си представим Пътешественика застанал на мястото за отдих и мисли:

-Аз имам няколко часа на отдих. Какво ли да мисля за Бога? -Това е човек, който не иска да се отдели от Бога, затова решава тук да Го хвали. Но, за какво да хваля Господа?

А-1-Стих 1а- Евреина Го хвали за избавлението от робството!-

„Когато Господ възвръщаше сионовите пленници,...”

Пленничеството е най-тежкото състояние за всеки. За физическата свобода хората жертват живота си. Но малко са онези които осъзнават пленничеството на душата. Малко са онези, които оценяват душевната свобода.

Задавал ли си си този въпрос? Мъчил ли се е умът ти да се сети, за какво да хвали Господа? Най-лесно се помни времето на избавление. Често когато слушаме свидетелство на нови вярващи, можем да чуем не друго, а разказ за изцеление от болест. Това ли е важното? Това ли е същността на

спасението. Нека си припомним, когато седемдесетте ученици се върнаха при Исус след като беше ги изпратил по двама там където щеше да посети Той след време. Те се върнаха въодушевени, затова че бесовете им се покоряват, а Исус им каза:

Лука 10:20 Обаче, недейте се радва на това, че духовете ви се покоряват; а радвайте се, че имената ви са написани на небесата.

Наистина, не е сериозно да помним изцеленията, а да забравяме вечното спасение. Забравяме къде сме били, когато Господ ни е намерил:

Еф 2:1 И съживи вас, когато бяхте мъртви чрез вашите престъпления и грехове, **2:2** в които сте ходили някога според вървежа на тоя свят, по княза на въздушната власт, на духа, който сега действа в синовете на непокорството; **2:3** между които и ние всички сме живели някога в нашите плътски страсти, като сме изпълнявали волята на плътта и на помислите, и по естество сме били чада на гнева, както и другите.

Забравяме, какви сме били:

Еф 2:12 в онова време бяхте отделени от Христа, странни на Израилевото гражданство и чужденци към заветите на обещанието, без да имате надежда и без Бог на света.

На светлинни години от Бога.

Не заслужава ли Бог нашата хвала, за това че без заслуги, без нашето съдействие, без

дори на ум да ни е минавало какво правим на Бога с греха си, Той ни е избрал и спасил. Помисли си само, ако беше роден някъде където да си Християнин, е трудно или дори невъзможно състояние. Не, вместо това ние сме във възможно най-благоприятните условия. Не е ли това милост? Не е ли това достойно за хвала? „Хвали Го, хвали Го, Хвали Го...” казва една от младежките песни. И това не е празен призив! Това е наш дълг.

Второто което откриваме в тези първи три стиха е:

А-2-Стих 1б-3а- Евреина говори за неописуемата си радост поради освобождението.

Ние бяхме като ония, които сънуват. **2** Тогава се изпълниха устата ни със смях, И езикът ни с пеене; Това казаха между народите; Велики неща извърши за тях Господ. **3** Господ извърши велики неща за нас.

На тях избавлението им се струваше твърде хубаво за да е истина. Затова те не спираха да хвалят Избавителя си. И ако за Евреите онова избавление от Вавилонското робство, беше кулминационна точка на Божията милост, тогава какво трябва да е за нас освобождението от робството на греха и Сатана? Ако за Евреите онази временна

свобода, беше толкова важна, колко по-важна трябва да е за нас вечната свобода?

Мили братко и сестро, ние трябва да осъзнаем, една истина: Всяка неделя ни се дава чудесната възможност, да отдадем хвала на Бога за милостта Му, за любовта Му, за добротата Му.

Пр. Аз съм свидетел на тази негова доброта и вяност. Само на няколко крачки от тук преди около 40 години, аз бях с група вярващи които стояха на колене и цяла вечер се молеха за милост, Бог да не допуска църквата да бъде съборена от комунистите. На другия ден от безпомощност, сами започнахме да я събаряме. Някой каза: Не плачете, може един ден пак да се върнем тук. Никой не чу този коментар! Аз обаче го запомних. Този ден дойде за нас(Втора Баптистка църква) победоносно през 2000 година, когато се върнахме и Бог ни даде много повече отколкото ни беше взето. Седем години по-късно вече открихме новата сграда. Още седем години и ни беше даден Акт 16, по начин по който никоя сграда в града не е освидетелствувана. Комисията сякаш беше дошла на богослужение, а не за да изследва критично сградата, за да търси грешки и проблеми(без рушвети и сделки). В същата година Бог извърши още едно чудно дело- бяхме освободени от данъци. Трябва да сме слепи за да не виждаме делата на Бога.

И ако неделя след неделя, ние пропускаме възможността да Го хвалим с песен и с радост в

сърцата си, тогава сме неблагодарни и глупави, неосъзнаващи дарът и действащи като неразбиращи деца, плачещи за беберона, и неразбиращи, че корона е сложена на главите ни.

Третото което откриваме е:

А-3-стих 3б- Евреина взима твърдо решение. Поради Божията вярност и избавление, той решава да бъде радостен:

Пса. 126:3 Господ извърши велики неща за нас. От които се изпълниха със радост(ориг.може да се преведе и като: *бъдете радостни*).

Това призив за радост, не поради благоприятните обстоятелства около тях, а поради осъзнаване на Божиите велики дела извършени заради тях.

Истинската радост в живота на вярващия идва от добре осъзнатата свобода и спасение, благодарение на Божията доброта, вярност и милост, не защото съм здрав, защото съм с пари в джоба си, не защото съм добре. Казвам го и на себе си и на вас: Трябва да тренираме умът си в радост поради това което имаме в Господа.

Няма радост в Неверието: Атеиста Волтер казва: Желал бих никога да не съм се раждал!

Няма радост в Удоволствията: Лорд Байрон е живял живота си във всякакви удоволствия. Той пише: Червеят, гангрената и скръбта са за мен!

Няма радост в Парите: Американския милионер Джейсън Гоулд, един от най-богатите хора на времето си, казва преди да умре:

Предполагам, че съм най-окаяния човек на света.

Няма радост и във властта или известността. Лорд Биконсфилд който е изпитал в живота си и двете, пише: Младостта е грешка, зрялостта е борба, старостта е съжаление.

Няма радост и в завоеванията. Александър Велики, когато завладял всичко възможно плакал, като съжалявал, че няма нищо повече за да завладява.

Къде тогава е истинската радост?

Пр.Един от мъчениците на вярата през трети век, пише преди да умре:

„Светът е лош, неописуемо лош. Но, аз открих в средата на тази лошотия, едни тихи и святи хора, които знаят една велика тайна. Те са открили радостта, която е хиляди пъти по-добра от кое и да е удоволствие на грешния живот. Те са победили света. Тези хора са Християните- и аз съм един от тях!”

Нека се научим да се радваме в Господа, както и Словото ни учи. Човекът който познава страданието в разновидностите му- Павел: редовно бит, редовно в затвори, редовно със заплахата за живота пише на Филипяните:

Фил. 3:1 Впрочем, братя мои, радвайте се в Господа. За мене не е досадно да ви пиша все същото, а за вас е безопасно.

Най-важното за нас е да се научим, радостта ни да не е производна на здравето ни, парите ни, работата ни и други подобни на тези условия. Бог е обещал да се грижи за тези неща. Нека ние да вземем това решение за себе си: да

се радваме! Да се радваме, че имената ни са записани в книгата на живота и че нашия Бог е верен, добър, любящ, милостив, щедър, силен, можещ, знаещ, всичко виждащ и достатъчен за всичко от което ние се нуждаем.

3. ЗАКЛЮЧЕНИЕ-

Времето напредва и затова ще трябва да спра на това място в 126 Псалм.

В заключение ще кажа: Зная че не е лесно да се радваме, когато нещата не са лесни, не са спокойни, когато нищо около нас не е наред, когато всички са намръщени и недоволни, когато всички са материалисти и за пари са готови на всякаква подлост, когато всеки разчита на протежета, когато нищо не обещава добро и спокойно бъдеще, когато живота се обърква с всеки изминат ден и ни управляват хората с пари, а не с мъдрост. Да всичко около нас, сякаш е тъмно и безнадеждно. От време на време, се чуват откъслечни пророчества, че България един ден щяла да стане Швейцарията на Европа, но никой не може да каже, дали тогава ще има изобщо Европа.

Въпреки това аз съм уверен, че ако именно в това непредсказуемо време и в това мрачно бъдеще, ние успеем да намерим сили и вяра да се зарадваме в Господа, Бог ще се зарадва също за нас. Както Авакум, който живее във времето на Божия гняв над Израил, и усеца тътена на идващите

халдейци на Новуходоносор, които Бог ще използва за да накаже непокорството на народа Си, той пак завършва книгата си с тези знаменити слова:

Авакум 3:16-19 Чух, и вътрешностите ми се смутиха, Устните ми трепереха от гласа, Гнилота/генгрена прониква в костите ми, И на мястото си се разтреперих; Защото трябва да чакам тихо скръбния ден, Когато възлезе против хората Оня, който ще се опълчи против тях. **17** Защото, ако и да не цъфти смоковницата, Нито да има плод по лозите, Трудът на маслината да се осуети, И нивите да не дадат храна, Стадото да се отсече от оградата, И да няма говеда в оборите, *(тук ще спра и ще кажа, че Авакум, няма да го подминат тежките дни на злото, робството и скръбта, но той въпреки чувствата си продължава и заявява:)***18** **Пак аз ще се веселя в Господа, Ще се радвам в Бога на спасението си. 19** **Иеова Господ е силата ми; Той прави нозете ми като нозете на елените, И ще ме направи да ходя по височините си.**

Можем ли и ние днес да кажем с него:

Даже, да съм беден или болен от страшна болест. Даже да съм в недоимък или с огромен заем. Даже да съм без работа или с проблем. Даже да съм изоставен от хората или да не виждам светлина в края на житейския си тунел. Даже да съм далеко от най-близките си и да се чувствам сам и беззащитен в този свят. Даже да съм с разбито семейство и да не зная как ще се оправям в бъдеще. Даже да съм изгубил много близък човек на сърцето си и на мога да го преживея. Даже да съм ограбен от зли хора и това да е отнело сигурността ми в живота. Даже ...! **ДАЖЕ ПРЕЗ СЪЛЗИТЕ СИ, АЗ ПАК ЩЕ СЕ ВЕСЕЛЯ В ГОСПОДА, ЩЕ СЕ РАДВАМ В БОГА НА СПАСЕНИЕТО СИ. Иеова Господ е силата**

ми; Той прави нозете ми здрави и можещи и ще ме направи да ходя по височините, както елените. Чрез Него мога всичко! Боже(аз не мога сам) помогни ми да се зарадвам в Теб!

Нека сърцето ни да пожелае тази неземна радост, а Бог е Който я дава. Тогава ще видим как Той отново ще извърши велики неща, заради нас! Той е същия Бог, Който беше и на Израил.